

или сламка да падне върху ѝ, така тя мървеше и постъпките си да се не изложи съ нѣщо на при-смѣхъ. Идеята за лично достоинство бѣ добре оформена въ главата на тая селянка.

Въ обмисляне подробноститѣ на това, което предстоеше, тя се бѣ унесла дотолкова, щото не усѣти даже, че къмъ нея се приближава срѣдната етърва, водеща двегодишното си момченце за ржка.

— Како, дойди да ядеме; софрата е сложена, — обади се етървата.

— Сега, — отговори Златка, — А децата нахранихте ли?

— Само Петко се нахрани и отиде на паша съ воловетѣ. Другитѣ чакатъ.

— Ехъ, нека почакатъ малко. Не ми се оставя камъкътъ. Остани и ти, Доце, малко да погледаме, — рече Златка и дигна етървиното си дете на ржце, като го обсипа съ милувки и прегръщания.

Етървата се изправи редомъ съ нея.

— Гледамъ къмъ нашата нива, отсреща въ падината, — подзе изново Златка, — гледамъ на всичко това Божие чудо, па неznamъ, Доце, да се редвамъ ли, или да викна до Бога съ плачъ и кжсове. Като че е дошло време и ние да запѣемъ пѣсенята: Господъ високо, либе далеко!

Доцка не отговори. Тя разбра дълбочината на тая жалба, но и не малко се зачуди като я слу-

шаше за пръвъ пжтъ отъ устата на коравата Златка.

Златка замълча. Погледътъ ѝ се носѣше надъ кжшитѣ изъ дола. Църковната камбана започна да бие отпусъ и ридашитѣ ѝ звукове се носѣха надъ притихналото село и замираха въ околнитѣ близки рѣтлини. Нѣколкото мжже и жени излѣзнаха отъ църквата, спуснаха се полека изъ разни посоки къмъ дола и изчезнаха.

— Сънувахъ, Доце, единъ сънь, — проговори Златка.

— Какъвъ сънь, како?

— Тая нощъ, току предъ зора. Нѣщо много страшно. Уплашихъ се и станахъ. Мислѣхъ да го не казвамъ никому, ама шило въ торба не стои. На чешмата съмъ. Гледамъ отдолу, откъмъ брѣста иде бай Станойко. Въ колата натоварени нѣкакви одрани лешове. Па чавки, чавки... навсѣкжде накацали като единъ голѣмъ облакъ. Черно почернѣло, по чешмата, по пжтищата, по покривитѣ, по дървета, додето очи видѣха, все чавка до чавка — нѣма кжде лѣшникъ да хвърлишъ. Бай Станойко застана при мене и ми каза: „Злате, видишъ ли тия чавки? Тука сж се собрали чавкитѣ отъ всичкия свѣтъ!“ И събудихъ се.

— Не е на добро тоя сънь, како.

— Не е на добро. Той про-рокува нѣщо. Мисля си тоя сънь и гледамъ на селото и полето,